

била радостта на нашата капка, когато тя видѣла подъ себе си, вмѣсто море,—гори, полета, градове и села. Всичко това било за нея съвсемъ ново: тя не можала да се нагледа на земята.

Толкова много капката се загледала въ този невижданъ досега отъ нея свѣтъ, че не забелязала, кога слънцето се скрило задъ хоризонта. Настъпила нощ. Станало хладно. А тя нѣмало кжде да се спре, кжде да ношува. И тя намислила да се спусне на земята при цвѣтята, които много ѝ се усмихвали и я примамвали.

По повърхността на океана

Тихо отлетѣла капката къмъ земята и отъ невидима пѣра се превърнала въ видима капка вода. Полуразтворената роза я приела и тя легнала на едно отъ нейнитѣ листчета. На сутринята капката бодра и весела се повдигнала отъ своята благоуханна постеля и се показала на края на листчето. Когато слънцето се повдигнало високо и тихо заплавало по ясното небе, капката му казала „добро